

nebo částečně, ale s konečnou platností v první stolici vyřizována. Není jím rozsudek odvolacího a dovolacího soudu. To vyplývá také právě z §u 371 č. 1 ex. ř., v němž je zdůrazněno, že exekučním titulem pro zajišťovací exekuci může být pouze rozsudek první stolice. Ale to vyplývá dále z úvahy, že byla-li zajišťovací exekuce povolena, vztahuje se podle §§ 216 poslední odstavec a 286 poslední odstavec ex. ř. nabytý právo zástavní na všechny útraty procesní a exekuční, pokud to zákon zvláště dopouští, tedy vztahuje se i na útraty odvolacího a dovolacího řízení, byť i pro tyto přirozeně podle zákona zajišťovací exekuce nemohla být povolena. Domáhá-li se tedy věřitel pro odvolací útraty soudcovského práva zástavního, přehlíží, že již takového práva nabyl zajišťovací exekucí zahájenou a vykonanou podle rozsudku první stolice jako exekučního titulu. Z toho jasně vysvitne, proč zákon omezil v §u 370 ex. ř. exekuční tituly tamže uvedené mezi jiným pouze na k o n e č n é rozsudky, tedy na rozsudky první stolice.

Čís. 4312.

Hospodářský dozorce náleží k osobám jmenovaným v §u 12 (2) zákona o osmihodinové době pracovní ze dne 19. prosince 1919, čís. 91 sb. z. a n. Požadavek bydlení v domácnosti zaměstnavatelské týká se pouze osob uvedených v §u 12 (1) první věta zákona.

(Rozh. ze dne 29. října 1924, Rv II 541/24.)

Žalobce byl hospodářským dozorcem na panství žalovaného a, byv vypovězen, domáhal se na žalovaném úplaty za práci, již konal nad osmihodinovou dobu pracovní. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: První soud vychází ze správného stanoviska, že žalobce byl nikoliv hospodářem, jak tvrdil v žalobě, nýbrž pouze dozorcem, jak také jako svědek při svém výslechu potvrdil správce N., jenž přijímal žalobce v roce 1918 za dozorce. To ostatně odvolatel ani nevytýká, ano v odvolání se dovolává svědectví Josefa K-a o tom, že se d o z o r c i za práci přes čas odměny domáhali. Byl-li žalobce dozorcem, správně první soud činnost jeho podřadil pod ustanovení §u 12 odstavec druhý zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. Bylť osobou, najatou ke služebním úkonům nepravdělně konaným a nepatrně namáhavým, jako jsou d o z o r a střežení domu podniků a hlídka zvířat. Pro takové osoby náleží ve 24 hodinách odpočinek 12 hodin a z toho aspoň 8 hodin nepřetržitý klid v noci. Když tedy žalobce pracoval kromě pravidelné pracovní doby desetihodinné ještě přes čas denně dvě hodiny, nelze ve smyslu §u 12 zákona práci tu pokládati za práci přes čas ve smyslu §u 1 a 6 zákona a nelze proto shledávati ve zjištění prvního soudce rozpor se spisy, protože žalobce práci konal v době 12 hodin v §u 12 cit. zák. stanovené. Správně proto první soud věc po stránce právní posoudil, a jest příkrá kritika jeho názoru odvolatelem co nejméně odůvodněna, protože požadavek bydlení v domácnosti zaměstnavatelově týká se pouze osob v §u 12 odstavec

prvý, první věta cit. zákona uvedených, ale osoby ostatní v domácnosti zaměstnavatelově zaměstnané domácnost zaměstnavatelovu spolu sdílet nemusí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud jde o právní posouzení věci, sdílí dovolací soud názor odvolacího soudu a poukazuje dovolatele na správné důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že již nadpis Šu 12 zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. o osmihodinové době pracovní: »osoby v domácnosti zaměstnané« nasvědčuje správnosti názoru odvolacího soudu, že požadavek bydlení v zaměstnavatelově domácnosti nevztahuje se na osoby uvedené v čísle 2 tohoto Šu. Jinak musel by nadpis Šu 12 znít: »osoby v domácnosti zaměstnané a bydlící«. V motivech k tomuto Šu (tisk 234) praví se, že zde jest pracovní doba upravena záporným způsobem, to jest ustanovením odpočinku 12 hodin, pro osoby, které dosud vůbec byly vyloučeny z ochrany zákona o pracovní době. Jsou to zejména služebné v domácnostech venkovských hospodářů, u městských rodin, panské, kuchařky v domácnostech, dále osoby, jež třeba nebydlí v domácnosti hospodáře, ale požívají od něho vedle peněžitého platu plat v naturaliích a vykonávají práce, které nedají se dobře vyměřiti přesnými hodinami. Jsou to t. zv. deputátníci ve venkovských hospodářstvích. Totéž stanovisko jest zřejmo z řeči, kterou měl v Národním shromáždění 19. prosince 1918 zpravodaj poslanec Tayerle, který poukázal k tomu, že v ochranu Šu 12 spadají také deputátníci na venkově, kteří žijí v domácnosti hospodářově nebo mimo ni, ale jsou za to odměňováni naturaliemi a zaměstnání při takových pracovních výkonech, které nedovolují pravidelného vykonávání práce. Vedle toho spadají sem kategorie pracovní, které jsou určeny k střežení domů, podniku nebo k hlídce zvířat, krátce k takovým pracím, které se nedají vyjádřiti normální pracovní dobou a při nichž namnoze neběží o nic jiného, než o určitý dozor, který se skládá celkem z nepatrných výkonů pracovních. Žalobcovo zaměstnání u žalované firmy samo o sobě bylo ovšem pravidelné, po případě i trvalé, než jednotlivé služební úkony žalobce, jenž dle zjištění nižších soudů byl dozorcem, byly nepravdivé ve smyslu tohoto místa zákonného a proto není potřebí, zabývati se rozdílem mezi hospodářem a dozorcem.

Čís. 4313.

Jest na dlužníku, by prokázal, že platil osobě, jež byla věřitelem splnomocněna ku přijetí, neb alespoň že mohl důvodně míti za to, že tomu tak jest.

(Rozh. ze dne 30. října 1924, Rv I 794/24.)

Žalobu o nedoplatek z obchodního spojení o b a n i ž š í s o u d y zamítly, vzavše za prokázáno, že žalovaný zaplatil zřízenci žalující firmy